

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ข้อมูลที่ได้รวบรวมมานี้ได้จากความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์สาขาที่เกี่ยวข้องกับวิชานิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่นมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และการกระจายของคะแนน และเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างผู้บริหาร และอาจารย์โดยการทดสอบค่า t ผลการวิจัยได้นำเสนอ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้นำมาแจกแจงความถี่ และคิดเป็นค่าร้อยละ ตามในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนร้อยละของผู้บริหารและอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ อายุราชการ และวุฒิทางการศึกษา

ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	ผู้บริหาร n = 70 คน		อาจารย์ n = 109 คน		รวม N = 179 คน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>เพศ</u>						
ชาย	59	84.3	46	42.2	105	58.7
หญิง	11	15.7	63	57.8	74	41.3
<u>อายุ</u>						
น้อยกว่า 20 ปี	-	-	-	-	-	-
20 - 29 ปี	-	-	13	11.9	13	7.3
30 - 39 ปี	19	27.1	56	51.4	75	41.9
40 - 49 ปี	36	51.4	33	30.3	69	38.5

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	ผู้บริหาร		อาจารย์ผู้สอน		รวม	
	n = 70 คน		n = 109 คน		N = 179 คน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
50 ปีขึ้นไป	15	21.4	7	6.4	22	12.3
อายุราชการ						
น้อยกว่า 1 ปี	-	-	2	1.8	2	1.1
1 - 5 ปี	1	1.4	15	13.8	16	8.9
6 - 10 ปี	1	1.4	11	10.1	12	6.7
11 - 15 ปี	22	31.4	41	37.6	63	35.2
16 - 20 ปี	19	27.1	29	26.1	48	26.8
มากกว่า 21 ปีขึ้นไป	27	38.6	11	10.1	38	21.2
วุฒิทางการศึกษา						
ปริญญาตรี	8	11.4	37	33.9	45	25.1
ปริญญาโท	52	74.3	70	64.2	122	68.2
ปริญญาเอก	10	14.3	2	1.8	12	6.7

จากตารางที่ 1 พบว่าจากกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม 179 คนในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้บริหารจำนวน 70 คน ซึ่งแยกเป็นเพศชายร้อยละ 84.3 เพศหญิงร้อยละ 15.7 ผู้บริหารส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 40 - 49 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.4 และพบว่าไม่มีผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปีเลย ส่วนอายุราชการของผู้บริหารส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วง 21 ปีขึ้นไป ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 38.6 และไม่มีผู้บริหารคนใดมีอายุราชการน้อยกว่า 1 ปี ในด้านวุฒิทางการศึกษาผู้บริหารมีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาโทมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 74.3 รองลงมาคือระดับปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 14.3 และมีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 11.4

ส่วนกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นอาจารย์ จำนวน 109 คน จำแนกเป็นเพศหญิงร้อยละ 57.8 และเพศชายร้อยละ 42.2 อายุของอาจารย์ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.4 และไม่มีอาจารย์ที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปีเลย อาจารย์ส่วนใหญ่มี

อายุราชการอยู่ในช่วง 11 - 15 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.6 และมีอาจารย์ที่มีอายุราชการน้อยกว่า 1 ปี ร้อยละ 1.8 เท่านั้น ส่วนวุฒิทางการศึกษาของอาจารย์อยู่ในระดับปริญญาโทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64.2 มีวุฒิปริญญาตรีร้อยละ 33.9 และมีวุฒิปริญญาเอกเพียงร้อยละ 1.8

ตารางที่ 2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งในปัจจุบัน

ตำแหน่งปัจจุบันของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน N = 179 คน	ร้อยละ
อธิการ	11	6.1
รองอธิการฝ่ายวิชาการ	17	9.5
ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการ	15	8.4
หัวหน้าคณะวิทยาการจัดการ	14	7.8
หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์	13	7.3
อาจารย์ประจำภาควิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์	41	22.9
อาจารย์ผู้สอนสาขาวิชานิติศาสตร์แต่ไม่ได้ประจำภาค วิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์	68	38.0

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 179 คน จากวิทยาลัยครู 17 แห่ง มีตำแหน่งเป็นอาจารย์ผู้สอนสาขาวิชานิติศาสตร์ แต่ไม่ได้ประจำภาควิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.0 ซึ่งส่วนใหญ่ประจำอยู่ภาควิชาภาษาไทย ใส่ดทัศนศึกษา วิทยาการจัดการ บรรณารักษ์ อุตสาหกรรมศิลป์ และจิตวิทยา เป็นต้น รองลงมา มีตำแหน่งเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ ร้อยละ 22.9 รองอธิการฝ่ายวิชาการร้อยละ 9.5 ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการ ร้อยละ 8.4 หัวหน้าคณะวิทยาการจัดการร้อยละ 7.8 หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ร้อยละ 7.3 และอธิการ ร้อยละ 6.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของผู้บริหารและอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม
ประสบการณ์การสอนในวิทยาลัยครู และประสบการณ์การสอนในสาขาวิชา
นิเทศศาสตร์

ประสบการณ์ด้านการสอน	ผู้บริหาร		อาจารย์		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์การสอนในวิทยาลัยครู						
น้อยกว่า 1 ปี	-	-	1	0.9	1	0.6
1 - 5 ปี	4	5.7	20	18.4	24	13.4
6 - 10 ปี	4	5.7	21	19.3	25	14.0
11 - 15 ปี	21	30.0	32	29.4	53	29.6
16 - 20 ปี	19	27.2	30	27.5	49	27.4
21 ปีขึ้นไป	22	31.4	5	4.5	27	15.0
ประสบการณ์การสอนในสาขาวิชานิเทศศาสตร์						
0 - 1 ปี	58	82.9	62	56.9	120	67.0
2 - 4 ปี	12	17.1	44	40.4	56	31.3
5 ปีขึ้นไป	-	-	3	2.7	3	1.7

จากตารางที่ 3 ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 70 คน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์
การสอนในวิทยาลัยครูอยู่ในช่วง 21 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 31.4 รองลงมาคือ 11-15 ปี มี
ร้อยละ 30.0 16 - 20 ปี มีร้อยละ 27.2 ส่วนผู้ที่มีประสบการณ์การสอนในวิทยาลัยครูในช่วง
1 - 5 ปี และ 6 - 10 ปี มีจำนวนเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 5.7 และพบว่าไม่มีผู้บริหารที่มีประสบการณ์
การสอนในวิทยาลัยครูต่ำกว่า 1 ปีเลย

ด้านประสบการณ์การสอนในสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ของผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถาม
จำนวน 70 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนสาขาวิชานิเทศศาสตร์อยู่ในช่วงไม่เกิน
1 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.9 รองลงมา มีประสบการณ์อยู่ในช่วง 2-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.1
และพบว่าไม่มีผู้บริหารคนใดเลยที่มีประสบการณ์ในการสอนสาขาวิชานิเทศศาสตร์มากกว่า 5 ปี

ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นอาจารย์ จำนวน 109 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนในวิทยาลัยครูอยู่ในช่วง 11 - 15 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.4 รองลงมา อยู่ใน ช่วง 16 - 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.5 และ 6 - 10 ปี มีร้อยละ 19.3 ช่วง 1 - 5 ปี มีร้อยละ 18.4 และอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนในวิทยาลัยครูมากกว่า 21 ปี มีร้อยละ 4.5 ส่วนอาจารย์ที่มีประสบการณ์ไม่เกิน 1 ปี มีเพียงร้อยละ 0.9

ในส่วนของอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนในสาขาวิชานิเทศศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ในการสอนวิชานิเทศศาสตร์อยู่ในช่วงไม่เกิน 1 ปี มากที่สุด คือร้อยละ 56.9 รองลงมาคือช่วง 2 - 4 ปี มีร้อยละ 40.4 และผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี (จากการสอน วิชา "ภาษาเพื่อการสื่อสาร" ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรนิเทศศาสตร์ปัจจุบัน) มีเพียงร้อยละ 2.7 เท่านั้น



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนร้อยละของผู้บริหารและอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามพื้นที่ความรู้หรือประสบการณ์ทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์

รายการ	ผู้บริหาร		อาจารย์		รวม	
	n = 70 คน		n = 109 คน		N = 179 คน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>พื้นที่ความรู้หรือประสบการณ์ทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์</u>						
มี	18	25.7	87	79.8	105	58.7
ไม่มี	52	74.3	22	20.2	74	41.3
<u>(ถ้ามี) มีโดย</u>						
จบการศึกษาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์						
โดยตรง	6	33.3	19	21.8	25	23.8
เคยได้รับการอบรมทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์	13	72.2	56	64.4	69	65.7
เคยไปดูงานทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์	10	55.6	41	47.1	51	48.6
มีประสบการณ์ตรง	12	66.7	36	41.4	48	45.7

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 70 คน ส่วนใหญ่ไม่มีพื้นที่ความรู้หรือประสบการณ์ทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์เลย คิดเป็นร้อยละ 74.3 ส่วนผู้บริหารที่มีพื้นที่ความรู้หรือประสบการณ์ทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ มีเพียงร้อยละ 25.7 ซึ่งพื้นที่ความรู้หรือประสบการณ์ที่มีนั้นส่วนใหญ่มีโดยเคยได้รับการอบรมทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.2 รองลงมาคือมีประสบการณ์ตรง เช่น เคยเป็นคอลัมน์นิสต์, เคยเป็นประชาสัมพันธ์วิทยาลัยครู เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 66.7 นอกจากนั้นเคยไปดูงานทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ ร้อยละ 55.6 และมีเพียงร้อยละ 33.3 ที่จบการศึกษาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์โดยตรง

ส่วนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 109 คน ส่วนใหญ่มีพื้นที่ความรู้หรือประสบการณ์ทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 79.8 โดยเคยได้รับการอบรมทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์มากที่สุด คือร้อยละ 64.4 รองลงมาเคยไปดูงานทางสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ ร้อยละ

47.1 และอีกร้อยละ 41.4 มีประสบการณ์ตรง เช่น เคยเป็นคอลัมนิสต์ เคยเป็นประชาสัมพันธ์
วิทยาลัยครูเป็นนักจัดรายการวิทยุ เป็นนักข่าวท้องถิ่น เป็นคณบดี และมีเพียงร้อยละ 21.8 ที่จบการศึกษา
สาขาวิชานิติศาสตร์โดยตรง ส่วนอาจารย์ที่ไม่มีพื้นความรู้หรือประสบการณ์ทางสาขาวิชานิติศาสตร์
มีเพียงร้อยละ 20.2 ของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม



ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม เฉพาะที่เป็นผู้บริหาร จำแนกตามการพิจารณาเลือกผู้ที่มาสอนสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ ในกรณีที่ไม่มีอาจารย์จบสาขานี้มาโดยตรง

การพิจารณาเลือกผู้ที่มาสอนสาขาวิชา นิเทศศาสตร์	จำนวนผู้บริหาร n = 70 คน	ร้อยละ
พิจารณาจากคนที่มีประสบการณ์	21	30.0
พิจารณาจากคนที่จบสาขาใกล้เคียง	32	45.7
พิจารณาจากคนที่สนใจด้านนี้เป็นพิเศษ	14	20.0
อื่น ๆ	3	4.3

จากตารางที่ 5 พบว่าในกรณีที่ไม่มีอาจารย์จบสาขานิเทศศาสตร์มาโดยตรง ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่าควรพิจารณาเลือกผู้สอนจากคนที่จบสาขาใกล้เคียงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.7 รองลงมาผู้บริหารเห็นว่าควรพิจารณาจากคนที่มีประสบการณ์ ร้อยละ 30.0 และผู้บริหารอีกร้อยละ 20.0 เห็นว่าควรพิจารณาจากคนที่สนใจด้านนี้เป็นพิเศษ นอกจากนี้มีผู้บริหารอีก 3 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 4.3 พิจารณาเลือกผู้สอนโดยการรับโอนผู้มีวุฒิตรงตามสาขาจากหน่วยราชการอื่นๆ (เมื่อมีอัตราว่าง) โดยเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก ทั้งของรัฐและเอกชนมาสอนในบางรายวิชา โดยจ่ายค่าตอบแทนตามระเบียบสภาการศึกษา และจัดอบรมเข้มให้กับบุคลากรที่มีประสบการณ์ หรือที่จบสาขาใกล้เคียง หรือคนที่สนใจด้านนี้เป็นพิเศษก่อนที่บุคคลเหล่านี้จะไปปฏิบัติหน้าที่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคำตอบระหว่างผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับระดับความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนาและระดับความคิดเห็น เกี่ยวกับคุณสมบัติของนักสื่อสารพัฒนาการ ผู้วิจัยนำคำตอบมาแจกแจงความถี่ในแต่ละข้อ และหาค่าเฉลี่ย โดยมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

4.50 - 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.50 - 4.49	หมายถึง	ระดับมาก
2.50 - 3.49	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.50 - 2.49	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00 - 1.49	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

และได้นำเสนอข้อมูลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของระดับความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนา

ระดับความรู้ที่เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนา	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	n = 70 คน		n = 109 คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ท่านมีความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนา					
มากน้อย เพียงไร	2.64	0.96	2.96	0.74	-2.50*
2. ท่านคิดว่าท่านต้องการศึกษาหาความรู้หรือ					
เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนา					
พัฒนา มากน้อย เพียงไร	3.62	0.89	4.05	0.72	-3.53**
3. ท่านคิดว่าท่านมีทักษะในการฟัง					
เพียงไร	3.80	0.53	3.79	0.54	0.02
4. ท่านคิดว่าท่านมีทักษะในการพูด					
เพียงไร	3.44	0.73	3.52	0.66	-0.76
5. ท่านคิดว่าท่านมีทักษะในการอ่าน					
เพียงไร	3.76	0.71	3.88	0.62	-1.23
6. ท่านคิดว่าท่านมีทักษะในการเขียน					
เพียงไร	3.34	0.74	3.51	0.62	-1.67

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ระดับความรู้ เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนา	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	n = 70 คน		n = 109 คน		
	\bar{X}	S,D,	\bar{X}	S.D.	
7. ท่านคิดว่าท่านมีทักษะในการนำเสนออย่างน้อย เพียงไร	3.37	0.80	3.42	0.74	-0.43
8. ท่านคิดว่านักสื่อสารพัฒนาการ มีส่วนใน การพัฒนาท้องถิ่นอย่างน้อยเพียงไร	4.23	0.66	4.21	0.68	0.17
9. ท่านคิดว่าวิทยาลัยครูควรมีบทบาทในการ ผลิตนักสื่อสารพัฒนาการ ในระดับ ท้องถิ่นอย่างน้อยเพียงไร	3.95	0.92	4.08	0.86	-0.92

* $P < .05$ ** $P < .01$

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง และต้องการศึกษาหาความรู้หรือ เข้าร่วมการอบรมเกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ผู้บริหารส่วนใหญ่มีทักษะในการฟัง และการอ่านอยู่ในระดับมาก แต่มีทักษะในการพูด การเขียน และการนำเสนออยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้แล้ว ผู้บริหารส่วนใหญ่ยัง เห็นด้วยอย่างมากว่านักสื่อสารพัฒนาการมีส่วนในการพัฒนาท้องถิ่น อีกทั้ง ยังเห็นว่าวิทยาลัยครูควรมีบทบาทอย่างมากในการผลิตนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ในด้านอาจารย์พบว่าผู้สอนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง และต้องการศึกษาหาความรู้หรือ เข้าร่วมการอบรมเกี่ยวกับการสื่อสาร เพื่อการพัฒนาอยู่ในระดับมากเช่นกัน อาจารย์ส่วนใหญ่มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนอยู่ในระดับมาก แต่มีทักษะในการนำเสนออยู่ในระดับปานกลาง อาจารย์ยัง เห็นด้วยอย่างมากว่านักสื่อสารพัฒนาการมีส่วนในการพัฒนาท้องถิ่น และวิทยาลัยครูควรมีบทบาทอย่างมากในการผลิตนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นในข้อการมีความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อการพัฒนาผู้บริหาร และอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่อาจารย์มีความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อพัฒนามากกว่าผู้บริหาร ส่วนในข้อที่เกี่ยวกับความต้องการศึกษาหาความรู้หรือเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อการพัฒนา ผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่อาจารย์มีความต้องการมากกว่าผู้บริหาร เช่นกัน



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
คุณสมบัติด้านความรู้ความสามารถของนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

คุณสมบัติด้านความรู้ความสามารถของ นักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	70 คน		109 คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. มีความรู้ทางด้านทฤษฎีและหลักการทาง นิเทศศาสตร์	4.10	0.62	4.27	0.69	-1.64
2. มีความรู้ความสามารถในการวิจัยทาง นิเทศศาสตร์	3.46	0.81	3.35	0.77	0.90
3. มีความรู้ความเข้าใจกลุ่มคน หรือผู้ที่มา ติดต่อสื่อสารด้วย	4.31	0.63	4.37	0.55	-0.59
4. มีความรู้ความสามารถในการโน้มน้าวใจ	4.44	0.63	4.49	0.54	-0.49
5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมของท้องถิ่นที่ ตนเองปฏิบัติงานอยู่เป็นอย่างดี	4.44	0.60	4.44	0.61	0.03
6. มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน และนำเสนอ	4.21	0.61	4.27	0.52	-0.71
7. มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เฉพาะที่เกี่ยว กับการพัฒนา	3.88	0.63	3.86	0.85	0.20
8. มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการผลิต สื่อชนิดต่าง ๆ (เช่น วัสดุ อุปกรณ์ ฯลฯ)	3.96	0.60	4.00	0.69	-0.52
9. มีทักษะ และความชำนาญในการผลิตสื่อชนิด ต่าง ๆ (เช่น วัสดุ อุปกรณ์ ฯลฯ)	3.57	0.84	3.64	0.72	-0.60

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คุณสมบัติด้านความรู้ความสามารถของ นักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	n = 70 คน		n = 109 คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
10. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการ วางแผนการใช้สื่อต่าง ๆ ได้แก่ สื่อมวลชน สื่อบุคคล เป็นต้น	4.07	0.73	4.17	0.61	-1.02
11. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และความต้องการของท้องถิ่นที่ตนปฏิบัติ งานอยู่เป็นอย่างดี	4.48	0.60	4.47	0.61	0.09
12. รู้จักว่าใครเป็นใครในท้องถิ่นที่ตน อาศัยอยู่	4.41	0.62	4.04	0.74	3.46**

** $P < .01$

จากตารางที่ 7 ทั้งผู้บริหารและอาจารย์เห็นด้วยอย่างมากเป็นส่วนใหญ่เกี่ยวกับคุณสมบัติด้านความรู้ความสามารถของนักสื่อสารพัฒนาการ ประการสำคัญที่สุดทั้งผู้บริหารและอาจารย์เห็นว่า นักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น ควรจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นที่ตนปฏิบัติงานอยู่เป็นอย่างดี รองลงไป ต้องมีความรู้ความสามารถในการโน้มน้าวใจและมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ของท้องถิ่นที่ตนเองปฏิบัติงานอยู่เป็นอย่างดี และควรมีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน และนำเสนอด้วย นอกจากนี้แล้วควรมีความรู้ความเข้าใจกลุ่มคนหรือผู้ที่มาติดต่อสื่อสารด้วย รวมทั้งความรู้ทางด้านทฤษฎีและหลักการทางนิเทศศาสตร์และมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการวางแผนการใช้สื่อต่าง ๆ ได้แก่ สื่อมวลชน สื่อบุคคล เป็นต้น อีกทั้งควรมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการผลิตสื่อชนิดต่าง ๆ (เช่น วัสดุ อุปกรณ์ ฯลฯ) และเกี่ยวกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เฉพาะที่เกี่ยวกับการพัฒนา ตามลำดับ ส่วนในด้านการมีทักษะและความชำนาญในการผลิตสื่อชนิดต่าง ๆ (เช่น วัสดุ อุปกรณ์ ฯลฯ) และการมีความรู้ความสามารถในการวิจัยทางนิเทศศาสตร์นั้น มีความสำคัญน้อยกว่าข้ออื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์แล้วพบว่า ข้อที่ผู้บริหาร
และอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 คือ ข้อที่ว่า
นักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่นควรรู้จักว่าใครเป็นใครในท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่ โดยผู้
บริหารเห็นด้วยมากกว่าอาจารย์



ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t ของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
คุณสมบัติเฉพาะตัวของนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

คุณสมบัติเฉพาะตัวของนักสื่อสาร พัฒนาการในระดับท้องถิ่น	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	$n = 70$ คน		$n = 109$ คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. เป็นผู้มีความสนใจเกี่ยวกับงานด้าน พัฒนาท้องถิ่น	4.46	0.56	4.36	0.57	1.15
2. เป็นผู้มีความกระตือรือร้นและตั้งใจใน การทำงาน	4.64	0.56	4.58	0.55	0.76
3. เป็นผู้ที่กว้างขวางในท้องถิ่นมีผู้คนรู้จัก มากมาย	4.00	0.61	3.90	0.66	0.93
4. เป็นผู้ตั้งใจทำงานเพื่อหวังสินจ้าง รางวัล	1.58	0.81	1.48	0.78	0.82
5. เป็นผู้ที่สามารถปรับตัวและยึดหยุ่นเข้า กับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี	4.14	0.55	4.15	0.66	0.06
6. เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในความคิดเห็นของ ตนเองสูง	2.68	0.96	2.82	0.96	-0.98
7. เป็นผู้ที่คนในท้องถิ่นให้ความ เชื่อถือ	4.14	0.66	4.17	0.74	-0.29
8. เป็นผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น	2.61	0.61	2.69	1.00	-0.54
9. เป็นผู้ที่มีจิตใจกว้างขวางยอมรับฟัง ความเห็นเห็นของผู้อื่น	4.47	0.53	4.41	0.51	0.74
10. เป็นผู้ที่ทำงาน เพื่อหวังค่าตอบแทน ชมเชยจากผู้บังคับบัญชา	1.94	0.72	2.08	0.82	-1.17
11. เป็นผู้ที่มีความสามารถในการจูงใจคน	4.40	0.60	4.38	0.54	0.17
12. เป็นผู้ที่มีความสามารถในการถ่ายทอด ความรู้ ความคิดเห็นของตนให้คนอื่น ทราบได้ดี	4.44	0.58	4.48	0.57	-0.39

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คุณสมบัติ เฉพาะตัวของนักสื่อสาร พัฒนาการในระดับท้องถิ่น	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	n = 70 คน		n = 109 คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
13. เป็นผู้เลือกทำแต่งงานเด่น ๆ เฉพาะ ที่คนกำลังสนใจ	2.04	0.82	2.24	0.84	-1.53
14. เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีและสามารถ ประสานสัมพันธ์ระหว่างประชาชน กับหน่วยงานต่าง ๆ ในท้องถิ่น	4.61	0.54	4.47	0.55	1.73
15. เป็นผู้ที่รู้ เข้าใจสภาพปัญหาและความ ต้องการของท้องถิ่นที่ตนอยู่	4.38	0.62	4.47	0.54	-0.94
16. เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานต้องการ สร้างชื่อเสียงให้ตนเอง	2.37	0.93	2.50	0.97	-0.85
17. เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเทคนิควิธีการและทักษะในการเป็น ผู้นำชุมชน เกี่ยวกับการพัฒนาในท้องถิ่น	4.44	0.55	4.31	0.60	1.46
18. เป็นผู้ที่ชอบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น	1.40	0.62	1.58	0.75	-1.65
19. เป็นผู้ที่สามารถเป็นที่ปรึกษาและให้ คำแนะนำแก่คนในท้องถิ่นได้อย่างดี	4.21	0.59	4.13	0.56	0.98
20. เป็นผู้ที่สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหา เฉพาะหน้าได้อย่างดี	4.30	0.64	4.27	0.54	0.38

จากตารางที่ 8 ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่าคุณสมบัติเฉพาะตัวของนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่นควรจะมีมากที่สุด คือควรเป็นผู้มีความกระตือรือร้นและตั้งใจในการทำงาน และเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถประสานสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับหน่วยงานต่าง ๆ ในท้องถิ่น รองลงไปควรเป็นผู้ที่มีจิตใจกว้างขวางยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นผู้มีความสนใจเกี่ยวกับงานด้านพัฒนาท้องถิ่น และสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็นของตนให้คนอื่นทราบได้ดี อีกทั้ง

ควรมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเทคนิค วิธีการและทักษะในการ เป็นผู้นำชุมชน เกี่ยวกับการพัฒนา
 ในท้องถิ่น เป็นอาทิ ส่วนคุณสมบัติ เฉพาะตัวที่ผู้บริหารเห็นว่านักสื่อสารพัฒนาการในระดับ
 ท้องถิ่นไม่ควรจะมี มากที่สุด คือการเป็นผู้ที่ชอบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น รองลงมาคือ การเป็นผู้
 ตั้งใจทำงานเพื่อหวังสินจ้างรางวัล และทำงานเพื่อหวังค้ำยกย่องชมเชยจากผู้บังคับบัญชา มีความ
 ทะเยอทะยานต้องการสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง และการเลือกทำแต่งงานเด่น ๆ เฉพาะที่คนกำลัง
 สนใจ

ส่วนอาจารย์ก็มีความคิดเห็นไม่แตกต่างจากผู้บริหารมากนัก คือ เห็นว่าคุณสมบัติ
 เฉพาะตัวที่นักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่นควรจะมีมากที่สุดคือ ควรเป็นผู้มีความกระตือ
 รือร้นและตั้งใจในการทำงานและเป็นผู้ที่มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น
 ของคนให้คนอื่นทราบได้ดี รองลงไปควรเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถประสานสัมพันธ์ระหว่าง
 ประชาชนกับหน่วยงานต่าง ๆ ในท้องถิ่น เข้าใจสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นที่ตนอยู่
 มีจิตใจกว้างขวางยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งมีความสามารถในการจูงใจคน มีความ
 สนใจเกี่ยวกับงานด้านพัฒนาท้องถิ่น และเป็นผู้ที่คนในท้องถิ่นให้ความเชื่อถือ เป็นต้น ส่วน
 คุณสมบัติเฉพาะตัวที่อาจารย์เห็นว่านักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่นไม่ควรจะมีมากที่สุดคือ
 การเป็นผู้ตั้งใจทำงานเพื่อหวังสินจ้าง รางวัล รองลงมาคือ การชอบแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น
 รวมทั้งการ เป็นผู้ทำงานเพื่อหวังค้ำยกย่องชมเชยจากผู้บังคับบัญชา และการเป็นผู้ที่เลือกทำ
 แต่งงานเด่น ๆ เฉพาะที่คนกำลังสนใจ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับคุณสมบัติ เฉพาะ
 ตัวของนักสื่อสาร พัฒนาการท้องถิ่น พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนด้านเนื้อหาวิชา ในหลักสูตรสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน ด้านเนื้อหาวิชา	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	$n = 70$ คน		$n = 109$ คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. เนื้อหาวิชาที่เน้นความรู้ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้	4.57	0.53	4.44	0.58	1.52
2. เนื้อหาวิชาที่เน้นการฝึกปฏิบัติ					
ฝึกทดลอง	4.41	0.65	4.35	0.68	0.64
3. เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของท้องถิ่น	4.17	0.68	4.09	0.70	0.75
4. เนื้อหาวิชาที่เน้นให้บัณฑิตมีความสามารถเป็นครูสอนสาขา นิเทศศาสตร์ได้	3.16	0.89	2.98	0.93	1.25
5. เนื้อหาวิชาที่เน้นให้บัณฑิตประกอบอาชีพอิสระได้	4.46	0.58	4.45	0.67	0.08
6. เนื้อหาที่เป็นสหวิชาคือมีวิชาเลือกหลาย ๆ สาขาเพื่อไปประยุกต์ประกอบอาชีพอื่นได้	3.87	0.76	3.69	0.85	1.47
7. เนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับตลาดแรงงาน	4.14	0.69	4.17	0.68	-0.30
8. เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการผลิตสื่อและการวางแผนการใช้สื่อชนิดต่างๆ	3.86	0.64	3.88	0.75	-0.22
9. เนื้อหาที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์บุคคลหรือกลุ่มคนที่จะติดต่อสื่อสารด้วย	3.96	0.67	3.93	0.69	0.29
10. เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการโน้มน้าวใจหรือการจูงใจ	4.24	0.64	4.40	0.75	-1.48

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน ด้านเนื้อหาวิชา	ผู้บริหาร		อาจารย์ผู้สอน		t
	n = 70 คน		n = 109 คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
11. เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์รวมทั้งวิธีการทางด้านเทคนิค	4.00	0.66	3.92	0.69	0.79
12. เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับจริยธรรม					
ด้านนิเทศศาสตร์	4.31	0.73	4.16	0.82	1.23

จากตารางที่ 9 ทั้งผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนด้านเนื้อหาวิชาตรงกันในทุกข้อ กล่าวคือ เนื้อหาวิชาที่ควรเน้นมากที่สุด คือ วิชาที่เน้นความรู้ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ รองลงมาเป็นเนื้อหาวิชาที่เน้นให้บัณฑิตประกอบอาชีพอิสระได้ วิชาที่เน้นการฝึกปฏิบัติ ฝึกทดลอง วิชาที่เน้นจริยธรรมด้านนิเทศศาสตร์ รวมทั้งวิชาที่เกี่ยวกับการโน้มน้าวใจหรือการจูงใจ วิชาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของท้องถิ่น วิชาที่สอดคล้องกับตลาดแรงงาน ถัดไปคือเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ รวมทั้งวิธีทางด้านเทคนิคเนื้อหาที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์บุคคลหรือกลุ่มคนที่ติดต่อสื่อสารด้วย เนื้อหาวิชาที่เป็นสาขาวิชาคือมีวิชาเลือกหลาย ๆ สาขาเพื่อไปประยุกต์ประกอบอาชีพอื่นได้ และเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการผลิตสื่อและการวางแผนการใช้สื่อชนิดต่าง ๆ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับการสอนด้านเนื้อหาวิชาแล้วพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนด้านวิธีสอน ในหลักสูตรสาขาวิชานิเทศศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน ด้านวิธีสอน	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	$n = 70$ คน		$n = 109$ คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. การสอนแบบบรรยาย	3.00	0.72	2.95	0.75	0.41
2. การฝึกปฏิบัติจริงโดยให้ออกฝึกภาค สนาม	4.41	0.62	4.46	0.61	-0.47
3. การสัมมนาและอภิปรายกลุ่ม	4.03	0.51	4.00	0.64	0.21
4. การค้นคว้าทำรายงาน	3.77	0.59	3.58	0.75	1.82
5. การศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study)	3.76	0.69	3.66	0.64	0.95
6. การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อแก้ปัญหา	3.88	0.60	3.79	0.59	1.06
7. การแสดงบทบาทสมมติ	3.67	0.63	3.52	0.69	1.45
8. ให้นักเรียนจัดกิจกรรมกันเอง	3.84	0.79	3.89	0.81	-0.38
9. การดูงานนอกสถานที่	4.08	0.72	4.06	0.82	0.18

จากตารางที่ 10 ทั้งผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนในด้านวิธีสอนตรงกันในระดับมากเกือบทุกข้อ คือ เห็นว่าวิธีการสอนที่ควรจะใช้มากที่สุด คือ การฝึกปฏิบัติจริงโดยให้ออกฝึกภาคสนาม รองลงไปคือ การสอนโดยพาไปดูงานนอกสถานที่ การสัมมนาและอภิปรายกลุ่ม การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อแก้ปัญหา รวมทั้งการให้นักเรียนจัดกิจกรรมกันเอง การศึกษาเฉพาะกรณีหรือ Case Study และการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ตามลำดับ สำหรับวิธีการสอนแบบบรรยายนั้น ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ยังมีความคิดเห็นตรงกันอีกว่า ควรใช้วิธีการสอนแบบบรรยายให้น้อยที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนในด้านวิธีการสอน ระหว่างผู้บริหารและอาจารย์แล้ว พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนด้านอุปกรณ์การสอน ในหลักสูตรสาขาวิชานิเทศศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนด้าน อุปกรณ์การสอน	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	$n = 70$ คน		$n = 109$ คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. เอกสารประกอบเนื้อหาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์	4.46	0.60	4.33	0.69	1.25
2. หนังสือสำหรับศึกษาเพิ่มเติม	4.21	0.66	4.14	0.67	0.75
3. ภาพยนตร์	3.47	0.75	3.64	0.83	-1.39
4. วีดีโอเทป	4.10	0.57	4.18	0.61	-0.92
5. ภาพนิ่ง สไลด์	3.88	0.65	3.96	0.68	-0.76
6. เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ แผ่น โปร่งใส	3.93	0.67	3.91	0.74	0.19
7. เครื่องบันทึกเสียง	3.93	0.77	3.76	0.92	1.26
8. สื่อหรือทรัพยากรที่มีในท้องถิ่น เช่น หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หรือแม้แค่สื่อบุคคล เช่น ผู้นำท้องถิ่น เป็นต้น	4.47	0.65	4.50	0.67	-0.32

จากตารางที่ 11 ผู้บริหารมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนในด้านการใช้อุปกรณ์การสอนว่า อุปกรณ์การสอนที่ควรจะใช้ในการสอนมากที่สุด คือ สื่อหรือทรัพยากรที่มีในท้องถิ่น เช่น หนังสือพิมพ์ในท้องถิ่น หรือแม้แค่สื่อบุคคล เช่น ผู้นำท้องถิ่น เป็นต้น รองลงไปคือ เอกสารประกอบเนื้อหาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ หนังสือสำหรับศึกษาเพิ่มเติม วีดีโอเทป เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ แผ่นโปร่งใส เครื่องบันทึกเสียงและภาพนิ่ง สไลด์ ตามลำดับ ส่วนภาพยนตร์นั้น ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าควรใช้ให้น้อยกว่าอุปกรณ์ชนิดอื่นที่กล่าวมาแล้ว

ส่วนอาจารย์ก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนในด้านการใช้อุปกรณ์การสอนเหมือนกับผู้บริหารในเกือบทุกข้อ นอกจากในข้อการใช้ภาพยนตร์ซึ่งอาจารย์เห็นว่า ควรใช้อยู่ใน

ระดับมาก รองลงมาจากการใช้ เครื่องบันทึกเสียง

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์แล้ว พบว่าไม่มี
ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ในหลักสูตรสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน ด้าน การประเมินผลการเรียนการสอน	ผู้บริหาร		อาจารย์		t
	$n = 70$ คน		$n = 109$ คน		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. แบบทดสอบ	3.60	0.67	3.46	0.74	-0.32
2. การทดสอบภาคปฏิบัติในสถานการณ์ จริง	4.38	0.64	4.30	0.63	0.85
3. การรายงานเป็นกลุ่มย่อย	3.80	0.71	3.68	0.59	1.23
4. การเขียนรายงานจากการค้นคว้า	3.77	0.70	3.60	0.73	1.58
5. สังเกตจากการปฏิบัติงานโดยใช้แบบ สังเกตประกอบ	4.11	0.60	3.71	0.75	3.75**
6. ให้ผู้เรียนประเมินผลกันเองโดยใช้แบบ ประเมินผลที่ทางผู้สอนเตรียมไว้	3.37	0.92	3.27	0.82	0.78

** $p < .01$

จากตารางที่ 12 ผู้บริหารมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน ในด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ว่าวิธีประเมินผลการเรียนการสอนที่ควรใช้มากที่สุด คือ การทดสอบภาคปฏิบัติในสถานการณ์จริง รองลงไปคือ สังเกตจากการปฏิบัติงานโดยใช้แบบสังเกตประกอบ ให้ผู้เรียนรายงานเป็นกลุ่มย่อย การเขียนรายงานจากการค้นคว้าและประเมินผลโดยแบบทดสอบ ตามลำดับ ส่วนวิธีประเมินผลที่ผู้บริหารเห็นว่าควรจะใช้ให้น้อยกว่าวิธีอื่น ๆ คือ การประเมินผลโดยให้ผู้เรียนประเมินกันเอง โดยใช้แบบประเมินผลที่ทางผู้สอนเตรียมไว้

ส่วนอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนในด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ว่าวิธีประเมินผลการเรียนการสอนที่ควรใช้มากที่สุด คือ การทดสอบภาคปฏิบัติในสถานการณ์จริง เช่นกัน รองลงไปคือ สังเกตจากการปฏิบัติงาน โดยใช้แบบสังเกตประกอบ การให้ผู้เรียนรายงานเป็นกลุ่มย่อย และการเขียนรายงานจากการค้นคว้า ตามลำดับ และวิธีประเมินผลที่

อาจารย์เห็นว่าควรใช้ให้น้อยกว่าวิธีอื่น ๆ คือ การใช้แบบทดสอบและการให้ผู้เรียนประเมินผล
กันเอง โดยใช้แบบประเมินผลที่ทางผู้สอนเตรียมไว้ เช่นกัน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์พบว่า มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในข้อที่ว่า ควรประเมินผลการเรียนการสอนโดยสังเกต
จากการปฏิบัติงาน โดยใช้แบบสังเกตประกอบ ซึ่งผู้บริหารเห็นด้วยมากกว่าอาจารย์



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 จำนวนร้อยละของผู้บริหารและอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม
ความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวโน้มในการผลิตบัณฑิต

แนวโน้มในการผลิตบัณฑิต	ผู้บริหาร		อาจารย์		รวม	
	n = 70 คน		n = 109 คน		N = 179 คน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพื่อ เป็นนักหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่น	41	58.6	68	62.4	109	60.9
2. เพื่อ เป็นนักประชาสัมพันธ์	60	85.7	81	74.3	141	78.8
3. เพื่อ เป็นนักจัดรายการวิทยุหรือ โทรทัศน์ในท้องถิ่น	38	54.3	67	61.5	105	58.7
4. เพื่อ เป็นนักคุณเทศก์ในท้องถิ่น	32	45.7	53	48.6	85	47.5
5. เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพ อิสระได้	64	91.4	95	87.2	159	88.8
6. ยังไม่มีนโยบายและเป้าหมายที่ แน่นอน	4	5.7	3	2.8	7	3.9
7. อื่น ๆ	4	5.7	2	1.8	6	3.3

จากตารางที่ 13 ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า แนวโน้มในการผลิตบัณฑิตหลักสูตร
สาขาวิชานิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เพื่อเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่นควรมุ่ง
ผลิตบัณฑิตเพื่อให้สามารถประกอบอาชีพอิสระได้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 91.4 รองลงไป
เพื่อเป็นนักประชาสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 85.7 เพื่อเป็นนักหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่น คิดเป็น
ร้อยละ 58.6 รวมทั้งเพื่อเป็นนักจัดรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ในท้องถิ่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ
54.3 และมีผู้บริหารอีกร้อยละ 5.7 ที่มีความคิดเห็นว่ายังไม่มีนโยบายและเป้าหมายที่แน่นอน
นอกจากนี้ยังมีผู้บริหารอีกร้อยละ 5.7 เช่นกัน ที่มีความคิดเห็นอื่น ๆ เห็นว่าแนวโน้มในการผลิต
ควรมุ่งผลิตบัณฑิตเพื่อ ให้ เป็นหัวหน้างานระดับคนที่รอบรู้ เชี่ยวชาญ มีทักษะในงานระดับต้นอย่าง
มีคุณภาพ เป็นนักสื่อสารขององค์กรหรือหน่วยงานด้านการพัฒนา เป็นผู้เก็บข้อมูลท้องถิ่นและแปร
ข้อมูลเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น และเป็นผู้ใช้งานนิเทศศาสตร์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาประสิทธิภาพการ
ทำงานประจำอาชีพอื่นให้มีสมรรถภาพยิ่งขึ้น

ส่วนอาจารย์ก็มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกับผู้บริหารเท่าใดนักคือ เห็นว่าแนวโน้มในการผลิตบัณฑิตหลักสูตรสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เพื่อเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น ควรมุ่งผลิตบัณฑิตเพื่อให้สามารถประกอบอาชีพอิสระได้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 87.2 รองลงไปเพื่อเป็นนักประชาสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 74.3 เพื่อเป็นนักหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่น คิดเป็นร้อยละ 62.4 รวมทั้งเพื่อเป็นนักจัดรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ในท้องถิ่น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 61.5 และมีอาจารย์อีกร้อยละ 2.8 ที่เห็นว่ายังไม่มั่นใจนโยบายและเป้าหมายที่แน่นอน นอกจากนี้ยังมีอาจารย์อีกร้อยละ 1.8 ที่มีความคิดเห็นอื่น ๆ คือ เห็นว่า ควรมุ่งผลิตบัณฑิตเพื่อให้สามารถเป็นนักสื่อสารที่สามารถออกแบบระบบข่าวสารข้อมูล เพื่อเชื่อมโยงกับองค์กรร่วมในการพัฒนา และมุ่งใช้ข้อมูลข่าวสารในกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น รวมทั้งให้สามารถเป็นนักสื่อสารที่จะทำงานร่วมกับพัฒนาการระดับท้องถิ่นหรืออาชีพอื่น ๆ โดยให้ความร่วมมือหรือให้คำปรึกษา ในงานที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชา นิเทศศาสตร์



ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม เกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตสาขา
นิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เพื่อเป็นนักร้องสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในด้าน บุคลากร ด้านสถานที่ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการ
เรียนการสอน ด้านงบประมาณ ด้านเนื้อหาวิชา และด้านคณาจารย์ ตามข้อเสนอแนะของผู้
บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่ได้จากแบบสอบถามปลาย เปิด โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบแสดงจำนวน
ความถี่ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ดังนี้

ตารางที่ 14 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม ของผู้บริหารเกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตสาขา
นิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เพื่อเป็นนักร้องสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม	จำนวนความถี่
-----------------------------------	--------------

ด้านบุคลากร

- | | |
|--|----|
| 1. ควรเตรียมอาจารย์ที่มีความรู้ตรงสาขาวิชาที่สอนให้พร้อมและเพียงพอ
กับความต้องการ | 13 |
| 2. ควรเพิ่มวุฒิทางการศึกษาของอาจารย์ | 7 |

ด้านสถานที่

- | | |
|---|----|
| 1. ควรมีห้องฝึกปฏิบัติงานที่ตรงกับเนื้อหาวิชาที่สอนให้เพียงพอ | 12 |
| 2. ควรเตรียมสถานฝึกปฏิบัติงานให้พร้อมทั้งห้องปฏิบัติการและภาคสนาม | 9 |

ด้านหลักสูตร

- | | |
|--|---|
| 1. ประสิทธิภาพและเนื้อหาของหลักสูตรจะต้องชัดเจน | 8 |
| 2. ควรเตรียมหลักสูตรจนถึงระดับปริญญาตรีเป็นอย่างต่ำ | 6 |
| 3. หลักสูตร ต้องเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ของท้องถิ่น และเน้นให้ผู้จบสามารถ
นำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ | 4 |
| 4. เนื้อหาของหลักสูตร ต้องตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน | 4 |

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม	จำนวนความถี่
ด้านการจัดการเรียนการสอน	
1. ควร เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	14
2. ควร เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ	12
3. ควรให้นักศึกษามีโอกาสสัมผัสกับประชาชนในท้องถิ่น เพื่อสร้างความคิดริเริ่มในการที่จะพัฒนาท้องถิ่น	8
ด้านงบประมาณ	
1. ควรจัดงบประมาณในการซื้อ เครื่องมือฝึกงาน อุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการของนักศึกษาให้เพียงพอ	7
2. ควรเพิ่มอัตราจ้างบุคลากรทางนิเทศศาสตร์โดยตรง	4

จากตารางที่ 14 ผู้บริหารได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตสาขา นิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เพื่อเป็นนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น วัตถุประสงค์ ด้านบุคลากร ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่าควร เตรียมอาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้ตรงสาขาวิชาที่สอนให้พร้อมและเพียงพอกับความต้องการ นอกจากนั้นเห็นว่า ควรเพิ่มวุฒิทางการศึกษาของอาจารย์

ด้านหลักสูตร ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่าปรัชญาและ เนื้อหาของหลักสูตรนิเทศศาสตร์จะต้องชัดเจน ร่องลงไปเห็นว่า ควร เตรียมหลักสูตรจนถึงระดับปริญญาตรี เป็นอย่างต่ำ และหลักสูตรจะต้องเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ของท้องถิ่น โดยเน้นให้ผู้จบสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ รวมทั้งต้องคำนึงถึงความต้องการของตลาดแรงงานด้วย

ในด้านการจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารส่วนใหญ่เสนอว่า ควร เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีและ เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ ร่องลงไปเห็นว่า ควรให้นักศึกษามีโอกาสสัมผัสกับประชาชนในท้องถิ่น เพื่อสร้างความคิดริเริ่มในการที่จะพัฒนาท้องถิ่น

ด้านงบประมาณ ผู้บริหารส่วนใหญ่เสนอว่า ควรจัดงบประมาณในการซื้อ เครื่องมืออุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการของนักศึกษาให้เพียงพอ และควรเพิ่มอัตราจ้างบุคลากรทางนิเทศศาสตร์โดยตรงให้มากขึ้น

ตารางที่ 15 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมของอาจารย์เกี่ยวกับการผลิตบัณฑิต
สาขานิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครู เพื่อเป็นนักร้องสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม จำนวนความถี่

ด้านบุคลากร

- | | |
|--|----|
| 1. ควรเตรียมอาจารย์ที่มีความรู้ตรงสาขาวิชาที่สอนให้พร้อมและ
มากขึ้นเพียงพอกับความต้องการ | 35 |
| 2. ควรจัดอาจารย์ให้สอนตรงกับสาขาวิชาที่อาจารย์เรียนมา | 20 |
| 3. ควรจัดอบรม สัมมนา และเพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษาของอาจารย์ตามความ
เหมาะสม | 20 |
| 4. ให้มหาวิทยาลัยของรัฐและ เอกชนที่มีคณะนิเทศศาสตร์จัดโครงการร่วมกับ
วิทยาลัยครู เพื่อพัฒนาอาจารย์ของวิทยาลัยครู ที่มีคุณวุฒิด้านที่เกี่ยวข้องกัน | 12 |

ด้านสถานที่

- | | |
|---|----|
| 1. ควรจัดให้มีห้องฝึกปฏิบัติงานให้เพียงพอ และตรงกับงานที่ฝึก | 17 |
| 2. เตรียมสถานที่ฝึกงานทั้งในห้องปฏิบัติการและภาคสนามให้พร้อมก่อน เปิดสอน
ตามหลักสูตร | 13 |

ด้านหลักสูตร

- | | |
|--|----|
| 1. หลักสูตรควร เน้นให้บัณฑิตออกไปประกอบอาชีพอิสระได้ด้วย ให้มากที่สุด | 21 |
| 2. ควรจัดทำหลักสูตรถึงปริญญาตรี | 10 |
| 3. เนื้อหาของหลักสูตรควร เน้นถึงความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ อย่างแท้จริง | 10 |
| 4. เนื้อหาของหลักสูตรควรคำนึงถึงขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และ
สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย | 4 |

ด้านการจัดการเรียนการสอน

- | | |
|--|----|
| 1. ควร เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี และให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติได้จริง | 11 |
| 2. ควร เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ | 7 |
| 3. วิทยาลัยครูแต่ละแห่ง ควรมีนโยบายในการจัดการเรียนการสอนและการผลิต
บัณฑิตที่ชัดเจน | 3 |

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

จำนวนความถี่

ด้านเนื้อหาวิชา

- | | |
|--|---|
| 1. ควรเน้นและเพิ่มวิชาพัฒนาชุมชน การสื่อสารสาธารณสุข การสื่อสาร
การเมือง และจิตวิทยาการสื่อสาร | 3 |
| 2. ควรจะมีวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาบังคับด้วย เพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการ
ค้นคว้าหาความรู้เพื่อการสื่อสาร | 1 |

ด้านตัวผู้เรียน

- | | |
|---|----|
| 1. ควรเลือกผู้เรียนที่มีใจรัก และสนใจด้านนี้จริง ๆ เป็นพื้นฐานสำคัญ | 16 |
| 2. ควรมีการทดสอบความรู้ทางนิเทศศาสตร์ ก่อนเข้ามาเรียน | 15 |
| 3. ควรคัดเลือกผู้เรียนที่มีความอดทน มีความรับผิดชอบสูง บุคลิกดี มีน้ำใจดีและ
เปี่ยมด้วยคุณธรรม | 9 |
| 4. ควรฝึกผู้เรียนให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมที่เป็นภูมิสำเนาของตนเองให้มาก
โดยนำความรู้และสิ่งที่ได้เรียนมาไปใช้ประโยชน์ ในฐานะผู้นำทางความคิดและ
จัดระบบสังคมท้องถิ่นที่ตน เป็นสมาชิก | 2 |

อื่น ๆ

- | | |
|---|----|
| 1. วิทยาลัยครูและกรมการฝึกหัดครู ควรให้ความสำคัญและมีนโยบายที่แน่นอนใน
การผลิตบัณฑิตสาขานี้ | 11 |
| 2. ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ในระดับท้องถิ่นให้เข้าใจ
ยอมรับ และให้ความร่วมมือในการฝึกงาน ฝึกงาน และการใช้นิเทศศาสตร์ให้
เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างจริงจัง | 9 |
| 3. รัฐควรมีอัตราจ้างสำหรับนักสื่อสาร พัฒนาการ ในระดับท้องถิ่น | 7 |
| 4. วิทยาลัยครูควรระดมกำลังบุคลากรในท้องถิ่นให้ เข้ามามีส่วนร่วมในการผลิต
บัณฑิตให้มากขึ้น | 5 |

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อ เสนอแนะและความคิดเห็น เพิ่มเติม

จำนวนความถี่

5. อาจารย์สาขา นิเทศศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่ได้รับการยอมรับควร เปิด

ตัวบริการให้ความรู้โดยการ เป็นวิทยากรในการบรรยายให้มากขึ้น

เพื่อผลผลิตจะได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4

จากตารางที่ 15 ข้อ เสนอแนะของอาจารย์เกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตสาขา

นิเทศศาสตร์ของวิทยาลัยครูเพื่อเป็นนักสื่อสารพัฒนาการ ในระดับท้องถิ่น ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ ด้านบุคลากร อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าควร เตรียมอาจารย์ที่มีความรู้ตรงสาขาวิชา ที่สอนให้พร้อมและมากขึ้นให้เพียงพอกับความต้องการ รองลงไป เห็นว่าควรจัดอาจารย์ ให้สอนตรงกับสาขาวิชาที่อาจารย์เรียนมา และควรจัดอบรม สัมมนา และเพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษา ของอาจารย์ตามความเหมาะสม ลำดับสุดท้าย เห็นว่าควรให้มหาวิทยาลัยของรัฐและ เอกชนที่มี คณะนิเทศศาสตร์จัดโครงการร่วมกับวิทยาลัยครู เพื่อพัฒนาอาจารย์ของวิทยาลัยครูที่มีคุณวุฒิด้าน ที่เกี่ยวข้องเนื่องกัน

ด้านสถานที่ อาจารย์ส่วนใหญ่เสนอว่า ควรจัดให้มีห้องปฏิบัติการให้เพียงพอ และตรงกับงานที่ฝึก รองลงไป เห็นว่าควร เตรียมสถานที่ฝึกงานทั้งในท้องถิ่นปฏิบัติการและภาคสนาม ให้พร้อมก่อน เปิดสอนตามหลักสูตร

ในด้านหลักสูตรอาจารย์ให้ความสำคัญมากที่สุดในเรื่องการ เน้นให้บัณฑิตออกไป ประกอบอาชีพอิสระ รองลงไปคือ ควรจัดทำหลักสูตรถึงระดับปริญญาตรี และ เนื้อหาของ หลักสูตรควร เน้นถึงความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ อย่างแท้จริง และมีอาจารย์จำนวนน้อย มาก ที่เสนอว่า เนื้อหาของหลักสูตรควรคำนึงถึงขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ของท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย

เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน พบว่าอาจารย์ให้ความสำคัญในด้านการฝึก ปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีโดย เน้นให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติได้จริง รองลงไป เห็นว่าควร เน้นคุณภาพของ บัณฑิตมากกว่าปริมาณ และวิทยาลัยครูแต่ละแห่งควรมีนโยบายในการจัดการ เรียนการสอนและ การผลิตบัณฑิตที่ชัดเจน

ด้านเนื้อหาวิชา จากการศึกษาพบว่า ควร เน้นและเพิ่มวิชาพัฒนาชุมชน การสื่อสาร
 สาธารณสุข การสื่อสารการเมือง และจิตวิทยาการสื่อสาร ตลอดจนควรที่จะเพิ่มวิชาภาษาอังกฤษ
 เป็นวิชาบังคับด้วย เพื่อเป็น เครื่องมือสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ เพื่อการสื่อสาร

ด้านตัวผู้เรียน อาจารย์เสนอวิธีการคัดเลือกตัวผู้เรียนไว้เป็นลำดับ ดังนี้คือ
 ควรเลือกผู้เรียนที่มีใจรัก และสนใจด้านนี้จริง ๆ เป็นพื้นฐานสำคัญ ประการต่อไปควรมีการ
 ทดสอบความรู้ทางนิเทศศาสตร์ก่อน เข้ามาเรียน ถัดไปควรคัดเลือกผู้เรียนที่มีความอดทน มีความ
 รับผิดชอบสูง บุคลิกดีมีน้ำใจดี และเปี่ยมด้วยคุณธรรม และประการสุดท้าย ควรฝึกผู้เรียนให้มี
 ความรับผิดชอบต่อสังคมที่เป็นภูมิลำเนาของตนเองให้มากโดยนำความรู้ และสิ่งที่ได้เรียนมาไป
 ใช้ประโยชน์ ในฐานะผู้นำทางความคิดและจัดระบบสังคมท้องถิ่นที่ตน เป็นสมาชิก

นอกจากนี้แล้วอาจารย์ยังมีความคิดเห็นเพิ่มเติมในด้านอื่น ๆ อีก คือ วิทยาลัยครู
 และกรมการฝึกหัดครูควรให้ความสำคัญ และมีนโยบายที่แน่นอนในการผลิตบัณฑิตสาขานี้ รองลง
 ไปควรมีการประสานงานกับหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ในระดับท้องถิ่นให้เข้าใจยอมรับและให้
 ความร่วมมือในการฝึกงาน ฝึกงาน และการใช้นิเทศศาสตร์ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาท้องถิ่น
 อย่างจริงจัง อีกทั้งรัฐควรมีอัตราจ้างสำหรับนักสื่อสารพัฒนาการในระดับท้องถิ่น นอกจากนี้
 นี้วิทยาลัยครูควรระดมกำลังบุคลากรในท้องถิ่นให้ เข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตให้มากขึ้น และ
 เสนอให้อาจารย์สาขา นิเทศศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่ได้รับการยอมรับควร เปิดตัวบริการให้ความรู้
 โดยการ เป็นวิทยากรในการบรรยายให้มากขึ้น เพื่อผลผลิตจะได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย